

„*Kilka słów o bocianie*” – dyktanda twórcze pisane przez uczniów klas trzecich z wykorzystaniem podanego słownictwa: bocian, burza, skrzydło, dziób, podróż, wysiadywać, wrócić, żaba, odważny, gniazdo.

Bocian z żabką żyli w zgodzie,
postawili gniazdo na wodzie.
Bocian odważny skrzek wysiadywał.
Gdy burza przysła, żabkę wzywał.
Skrzydłem ochronił żabkę i skrzek,
żeby ich nie skrzywdził prócz piorunów człek.
W dziób w mig zebrał rodzinę,
W podróż wyruszyli w niecałą godzinę.
Aby wrócić tu za rok.

Agata Walulik kl.3b

Bocian Felek wraz z żoną uwielbiali żaby.

Pewnego dnia wyruszyli do ciepłych krajów. Gdy wracali z podróży do gniazda, panowała burza. Żona Felka złamała skrzydło, a następnie wylądowała na ziemi. Odważny Felek poleciał jej na ratunek. Gdy wrócili do gniazda, wysiadywali tam jaja. Zauważyli żabę i chcieli ją postraszyć ogromnym, czerwonym dziobem. Lecz gdy byli blisko, zapytali żabę, czy nie chciałaby zostać ich przyjacielem.

Bociany wraz z żabą bardzo się polubiły.

Klaudia Dudkiewicz kl. 3b

Pewnego dnia odważny bocian wyruszył w podróż. Miał długi mocny dziób oraz piękne skrzydła. Nagle, gdy leciał, rozpętała się burza. Pomimo to upolował żabę. Gdy wrócił do gniazda, nakarmił żonę i wysiadywał jajka.

Milena Janowska kl. 3a

„Bocian”

Odważny bocian gniazdo buduje,
jaja sobie wysiaduje.
Na śniadanie żabę zjada
i tak powiada:
-Mam dziób czerwony,
skrzydła białe
i w podróż niedługo pojedę.
Jak będę chciał to wrócę
i na kominie sobie zanucę.
Burzy nie boje się wcale,
bo latam doskonale.

Milan Kloch kl. 3a

Na zielonej łące bocian wylądował!
Skrzydła dumnie podniósł,
dziobem zaklekotał.
Podróż zakończona -
myśli bocian sobie.
Chociaż burza była,
poradziłem sobie.
Odważnie wróciłem
w swe znajome strony.
Zobaczyłem gniazdo
na starej topoli.
A żaba dostojnie boćka przywitała.
Potem – plusk -do wody
szybko nura dała.
Myśli bociek sobie
po tych powitaniach.
Pora jaja znosić
i je wysiadywać.
Później swe potomstwo
mądrze wychowywać.

Ola Młynek kl.3b

Pewnego dnia bocian o imieniu Dziobek poleciał na łąkę, żeby poszukać pożywienia dla swoich dzieci, które przebywały teraz w gnieździe. Dziobek miał czerwony dziób, długie nogi, biało-czerwone skrzydła i uwielbiał podróżować. Nagle usłyszał grzmot i błysk na niebie. Zaczęło kropić i po każdej minucie padało coraz bardziej. Dziobek od razu wiedział, że to jest burza. Bocian był bardzo odważny i się nie poddał. Próbował dolecieć do gniazda. Po kilku chwilach Dziobek był już w gnieździe i otulił małe bociany swoimi skrzydłami. Godzinę później przestało padać i żyli długo i szczęśliwie.

Nina Oszczanowska 3c

Pewnego dnia szłam przez pole i zobaczyłam bociana, który stał na pieńku i to na jednej nodze. Miał długi czerwony dziób. Nagle wyruszył w podróż. Kiedy wrócił do gniazda, to z niego wypadł i złamał skrzydła. Było mu wtedy trudno latać i polować na żaby. Drugiego dnia rozszalała się burza, ale odważny bociek poleciał na łowy. Pani bocianowa nie mogła lecieć, bo musiała wysiadywać jaja. Parę dni minęło i bociek wrócił do formy. Razem z bocianową wychowywali swoje pisklęta.

Marlena Małyga 3a

Pewnej wiosny przyleciały z dalekiej krainy do naszej Ojczyzny bociany. Jedna para bocianów zadomowiła się niedaleko naszego domu.

Wybudowały sobie gniazdo na wysokim słupie i zaczęły wysiadywać jajka. Po pewnym czasie wykluły się małe bocianki i cała rodzina była w komplecie. Tata bocian poleciał nad pobliskie jeziora, aby złowić żaby i by nimi nakarmić swoje młode pociechy.

Trzymając w dziobie małe żabki, szybko zjawiał się w gnieździe, by nakarmić małe bocianki. Mijały dni i tygodnie. Małe bocianki same opuszczały gniazdo i podróżowały nad pobliskimi łąkami i jeziorami w celu złapania żabek, które były ich najlepszym przysmakiem. Nadchodziła jesień. Dni stawały się coraz krótsze, a noce dłuższe. Rodzina bocianów musiała opuścić nasz kraj. Wszystkie bociany z okolicy odleciały w daleką podróż do ciepłych krajów. Za rok na wiosnę bociany znów przylecą do naszego kraju i będziemy się nimi zachwycać.

Ewa Suchy 3b

Żył sobie bocian KLE KLE odważny, ale samotny. Mieszkał w gnieździe na dachu wieży. Pewnego razu poleciał na polowanie. Zobaczył żabkę i złapał ją szybko w swój dziób i zjadł. Rozwinął szeroko skrzydła, by wrócić do domu. Kiedy wrócił do swojego gniazda, rozpętała się straszna i głośnie burza. Ale się jej nie bał, bo był dzielny i najedzony zasnął. Kiedy wstał, wyruszył w podróż w poszukiwaniu bocianicy, bo był nadal samotny. Znalazł ją niedaleko koło ruczaju. Była piękna i miała na imię Dorotka. Sfrunął blisko i pokochali się od pierwszego wejrzenia. W gnieździe dzielili wspólnie obowiązki. Gdy Dorotka wylatywała, by rozprostować skrzydła, jaka wysiadywał KLE KLE. Wykluły im się dwie bocianki: śliczna Katarzynka i słodka Karolinka.

Teraz bocian KLE KLE nie był już samotny.

Magda Piechowicz 3b

„Wiersz o bocianie”

Bocian wrócił z dalekiej podróży
Nie bał się wiatrów ani burzy.
Odważny leciał przez góry wysokie
Skrzydłami dotykał białych obłoków.

Leciał z Afryki, gdzie słońce praży
Tam każdy bocian o Polsce marzy.
Wraca w rodzinne strony od lat,
Do gniazda, na wiejski znajomy dach.

Nowe też gniazda tu zakładają,
Potem tu jajka swoje składają.
I cierpliwie je razem wysiadują,
Bo młodych bocianów oczekują.

Kiedy słońeczko rano wstanie
Bocian wyrusza na polowanie.
Zjada myszy, płazy i owady,
Ale najbardziej lubi żaby.

Możemy o bocianie powiedzieć tak,
Że to jest bardzo piękny ptak,
Dziób i czerwone nogi ma,
Biały brzusek i skrzydła czarne dwa.

Natalia Romek 3b

„Opowiadanie o bocianie”

Był raz bocian Edek. Miał piękne gniazdo z patyków i liści. Na śniadanie, obiad i kolację jadł: ślimaki, robaki, żaby i dżdżownice.

Pewnego słonecznego dnia poleciał nad ulubiony staw. Zobaczył tam żabę, której wcześniej w stawie nie było. Wyróżniała się ona tym, że miała żółte kropki. Edek nie chciał jej zjeść i postanowił zaprzyjaźnić się z Alą, bo tak miała na imię żabka.

Pewnego dnia zaczął padać deszcz i grzmiały pioruny. Bocian myślał, że jest odważny i szybko przeleci przez burzę. Niestety w jego skrzydło trafił piorun. Okazało się, że jest ono złamane. Bocian zaklekotał:- Pomocy!!! Nikt nie usłyszał go, oprócz Ali. Żabka nie mogła znaleźć żadnego ratownika, bo wszyscy wystraszyli się burzy. Dlatego szybko wróciła na miejsce, gdzie spadł Edek. Pomogła mu dotrzeć do gniazda i zaopatrzyła bocianowi skrzydło. Przez cały czas choroby troskliwie opiekowała się nim. Bocian wysiadywał godzinami w gnieździe, czyszcząc dziobem zranione skrzydło. Po kilku miesiącach skrzydło Edka zrosło się i bocian mógł znów latać. Mała żabka zyskała coś więcej – przyjaźń wielkiego ptaka.

Ola Kucharek 3b

„Trudny wylot”

Któregoś ranka duży już pisklak bociani Jurek zbudził się w świetnym nastroju. Wszystkie bociany pytały go:

-Dlaczego masz taki świetny nastrój?

Jurek odpowiadał:

-Czyście wszyscy zapomnieli, że dziś wylatujemy do Afryki?!

A gdy wszyscy już wiedzieli, nagle nie wiadomo czemu Asia (młodsza siostra Jurka) spadła z gniazda i złamała skrzydło. Jurek był smutny, że nie wylecą przez następny tydzień lub dwa. Mama Jurka i Asi też była smutna. Nagle rozszalała się straszna burza z piorunami.

Jurek wiedział, że jeśli Asia nie dostanie teraz okładu z żaby błotnej, to jej skrzydło na zawsze pozostanie złamane. Ponieważ Jurek był bardzo odważny, to poleciał nad staw i złapał żabę. Niestety nie mógł wrócić – za bardzo padało.

Gdy przestało padać, od razu poleciał do gniazda. Mama szybko zrobiła okład z żaby i po tygodniu skrzydło było gotowe do lotu. Wszystkie bociany odleciały do Afryki.

Ania Zborowska 3c